

Online 1

Michael Rozbroj před premiérou Tenkrát v Rusku: Lidské vlastnosti se nemění. V Aréně jsem šťastný jako blecha

[Odkaz na zdroj](#), [Automatický překlad](#), [zobrazit sken](#)

Online, Datum publikace: 20.03.2025 7:01:11, Datum importu: 20.03.2025 8:14:31, Zdroj: ostravan.cz, Autor: Jakub Plaskura, Rubrika: Divadlo, Periodicita: Denně, Vydavatel: Aleš Honus, Provozovatel: Aleš Honus, Země: CZ, AVE: 1 500 Kč, GRP: 0,03, OTS: 2 752, RU/den: 2 752, RU/měsíc: 36 536

Narodil jste se ve Vrchlabí, ale dětství jste prožil ve Frenštátě pod Radhoštěm, to je úplně jiný kraj. Ve Vrchlabí byla vyhlášená porodnice?

Ano, ano, přesně to je ten důvod. I když ono to bylo ještě o krapítek komplikovanější, protože v té době moji rodiče bydleli v Ostravě. Můj otec odtamtud pochází. Mamka je z Frenštátu. Takže z Ostravy jeli do Vrchlabí. Potom jsem první rok svého života prožil tady v Ostravě. Teprve pak jsme se přestěhovali do Frenštátu za rodinou od mamky.

Počkejte, já jsem si s tou porodnicí dělal legraci. Ono to tak skutečně bylo?

(smích) Opravdu. Fakt jo. Byla vyhlášená, proto tam moje mamka tenkrát jela.

Dobře, jdeme dál. Věnoval jste se i sportu jako tenis či karate. Proč vyhrálo divadlo?

Zkusil jsem toho v životě opravdu hodně. Kromě tenisu a karate taky fotbal, ale u ničeho z toho jsem nikdy moc dlouho nevydržel. Vlastně mám pocit, že mi to nešlo natolik, abych se vyšplhal na nějakou vyšší úroveň, než byla taková ta dětská. V dramaťáku jsem tehdy jako dítě našel nejlepší přátele. Byl tam nejpříjemnější kolektiv a strašně mě bavilo, jak jsme jezdili po soutěžích a divadelních amatérských přehlídkách. Rád jsem tvořil a zkoušel být někým jiným. Přelévalo se to u mě i do osobního života. Rád jsem si na něco hrával a vytvářel jsem si vlastní příběhy, jak to děcka dělávají.

Přičichnul jste ale taky k historickému šermu a fire show. Jak jste se k tomu dostal a je to stále aktuální?

Přivedl mě k tomu kamarád, který mi ukázal krásy historického šermu. Skrz něj a dětské tábory, které jsme organizovali, jsem se dostal k fire show jako slepý k houslím. Tomu kamarádovi nemohl jednoho dne přijet kolega na vystoupení, a tak se mě zeptal, ty Míšo, a nechceš si dneska zkusit zaohňovat se mnou? Nějaké otočky s tyčí a žonglování jsem zvládal, ale třeba plivání ohně a další složitější věci jsem neuměl. Během zhruba tří hodin mě naučil plivat oheň. Tak jsme to publii a nějak se to podařilo. Neshořel jsem. Možná proto mi nabídl, jestli se k němu nechci přidat a jezdit na akce s ním. Od té doby jsme asi dva nebo tři roky aktivně jezdili po různých oslavách, svatbách, narozeninách a tak různě. Tohle mi ale skončilo s nástupem na ostravskou konzervatoř, kdy už na to nebylo tolik času.

To není pro každého, z minuty na minutu kývnout na fire show. Chodíte do věci po hlavě?

To vlastně ani ne, protože dost nad věcmi přemýšlím. Když ale nějaká nabídka přišla, tak se mi snad ještě nestalo, že bych ji odmítl. A když už jsem opravdu někdy nalomený, tak u mě vždycky byl někdo, kdo mi řekl, hele, pochlap se, něco podobného už nikdy nemusí přijít, nebo to budeš mít potom složitější. Udělej to dneska a budeš mít klid.

Když jsme u toho nalomení, tak kdy se lámal chleba, že u vás herectví začalo být seriózní volbou pro pracovní budoucnost?

To přišlo s prvním pokusem se dostat na ostravskou konzervatoř, který nebyl úspěšný. Když jsem se hlásil poprvé, skončil jsem první nebo druhý pod čarou a zpětně jsem se potom dozvěděl, že mě nevzali jenom kvůli zpěvu. Nikde jsem nezpíval a jsem si vědom, že to bylo opravdu hrůzostrašné, co jsem tam předvedl. Pak se ve mně něco zlomilo a řekl jsem si, ale já tohle opravdu chci. Začal jsem chodit na víc hodin zpěvu a vzal jsem přípravu důkladněji. Dal jsem do toho vše. Na druhý pokus to vyšlo. Zpětně jsem tomu rád, protože jsem si aspoň zkusil rok na normálním gymplu, na který jsem teda nikdy nechtěl jít. Nejsem úplně biflovací typ, protože strašně bojuju s tím, že mě nebaví se biflovat všechno možné jen tak po povrchu. Na gymplu se přitom věci právě jen nakously a nic se neprobíralo do hloubky. O to víc jsem pak byl vděčnější, že na konzervatoři můžu být.

Právě během konzervatoře jste hostoval na velkém jevišti **Národního divadla moravskoslezského**, do toho přišla i komorní scéna Studia G. Bylo to těžké pro kluka bez zkušeností?

V něčem to vlastně těžší bylo, ale že bych si to nějak znatelně musel připomínat, že třeba zase hrajeme pohádku v Géčku, takže se musím nastavit na tenhle prostor jinak než třeba na Divadlo Jiřího Myrona, to asi ne. Rozhodně jsem ale vnímal jiné typy a jiné formy stresu, ať už to bylo Slezské divadlo v Opavě, Divadlo Jiřího Myrona, Géčko nebo Aréna. Když jsem šel na velké jeviště, tak byl jeden z největších strachů, abych to umluvil, aby mi neselhal hlas, aby mě bylo všude slyšet, abych dokázal uhrát celý prostor. Když jsem se přesunul zpátky do Géčka a hráli jsme pohádku, řešil jsem opačný problém, abych moc nekřičel, když bylo potřeba zařvat, tak, aby to nebylo už moc na ten malý prostor, nebo abych nezavazal kolegoví.

A teď jste v angažmá v Komorné scéně Aréna. Jak vám to zní?

No, je to úplně neuvěřitelné tím, že je to i moje první angažmá a jsem tam vlastně pár měsíců. Strašně si to užívám. Jsem neuvěřitelně šťastný, že tam můžu být, protože Aréna byla mým divadlem číslo jedna od prváku. Když jsme jako třída přišli na konzervatoř, začali jsme chodit do ostravských divadel a každému se to vytríbilo trošičku jinak, Aréna je moje srdcovka. Jsem teď šťastný jako blecha a opravdu tomu občas ještě nemůžu uvěřit, že tam jsem s ostatními v šatně, a že můžu hrát s lidmi, kteří jsou mými vzory. Je to pohádka.

Teď krutá otázka, ale kdo je tedy vašim hereckým vzorem?

Doufám, že nikoho z kolegů neurazím, ale kdybych měl vybrat jednoho, tak je to Josef Kaluža. Vždycky když ho vidím hrát, z něj vyzařuje takové magické něco, co se nedá naučit. To nenajdete v žádné příručce a žádný kantor vás to nenaučí. Pak taky znělostí hlasu a obrovskou škálou možností, které je ze sebe schopen na jevišti vybalit.

Pojďme tedy na inscenaci Tenkrát v Rusku. V Aréně tak nějak odnepaměti platí, že spojení Tomáše Vůjtky a Ivana Krejčího nemůže dopadnout špatně. Jak jste se na tu spolupráci těšil?

Velmi, protože Ivan Krejčí je zatím jediným režisérem v Aréně, se kterým jsem mohl spolupracovat. Naše první spolupráce byla v **Národním divadle moravskoslezském** na představení Richard III., kde si mě vytáhl z konzervatoře, aby si mě otestoval. Byla to taková vzájemná oťukávačka. Pracuje se mi s ním velmi dobře, protože za mě naprosto bravurně dokáže herce vést v celém procesu. A co se týče hry Tomáše Vůjtky, taky jsem se těšil už dlouho. Byla to pro mě zprvu taková tajemná záležitost, protože někdo v divadle říkal, jo, to bude to Rusko. Potom někdo přišel a řekl zase jiný název, takže já jsem celkem dlouho ani nevěděl, jak se to jmenuje. Všichni mi ale říkali, že je to super text. Navnadilo mě to na první čtenou. Měl jsem nakonec možnost si to přečíst o týden dřív. Celý ten proces nyní je intenzivní. Je to pro mě zase úplně nová forma zkoušení, protože jsem si po druhé čtené natrhnul vazy v koleni při představení na konzervatoři. Takže celé zkoušení chodím o berlích nebo sedím na židli..

Už v sobotu je premiéra, nemáte z ní obavy při vašem zdravotním stavu?

Jasně, že se toho bojím, ale už mám několik dní sundanou ortézu a začínám nohu rozcházet bez nějaké větší fixace. Víím, že to zvládnou uchodit, ale žádnou velkou pohybovou divočinu od sebe v tuto chvíli chtít nemůžu. Obavy samozřejmě mám, ale trochu mě uklidňuje to, že tentokrát nemám tak pohybově náročnou roli.

Půjde o světovou premiéru hry z pera Tomáše Vůjtky. Je to pro vás v tomto ohledu speciální?

Určitě ano, ale v zápalu boje nad tím člověk nepřemýšlí. Vlastně jsem to dosud nevnímal jako světovou premiéru, ale rozhodně jsem to bral celou dobu tak, že to přece tomu Tomášovi nechci pokazit. Rád bych, abychom tam ukázali vše, co tam má být.

Co tam tedy má být? Je to světová premiéra, divák neví, co očekávat. O čem vypráví inscenace Tenkrát v Rusku?

Krom toho, že vypráví o carské revoluci z počátku minulého století, si myslím, že inscenace předává hodnoty. Varuje nás před určitými věcmi, které jsou aktuální dodnes, protože lidské vlastnosti se podle mě nějak zásadně nemění. Povaha lidí zůstává podobná. Osobně si myslím, že záleží jenom na nás, čemu dovolíme, aby nás ovlivnilo.

Jde o inscenaci, která se alespoň částečně opírá o historické události. Říkal jste, že jste chvíli chodil na gymnázium, bavil vás dějepis?

Jo, ten jsem miloval. Možná to má i spojitost s tím historickým šermem, ale vždycky jsem se rád v dějinách vracel zpátky. Cokoliv zasazeno do historie mě baví, protože si o tom vždycky můžu zase spoustu věcí zjistit. Nikdy jsem teda neměl hlavu na data, ale vždycky se mi uchytily z různých období nebo z různých světových událostí.

Chtěl tvůrčí tým po vás, hercích, abyste si o tom období něco nastudovali?

Konkrétně to žádáno nebylo, nebo si to aspoň nepamatuju, že by to pan Krejčí nebo pan Vůjtek po nás žádali. Někdo nám ale po první čtené do společné skupiny poslal odkaz na dokumentární seriál, který se jmenuje Poslední z carů. Je to produkce Netflix, takže za mě to nebyl úplně nejideálnější dokumentární seriál, ale předal vlastně to, co měl, a pomohl podle mě všem, co se na to podívali. Bylo pak snazší pochopit historické souvislosti, které se už do samotného textu nevešly.

Vaše postava Básník je ale fiktivní, že ano?

Je to tak, i když je tam určitá inspirace básníkem Alexandrem Blokem, ale rozhodně to není čistě on.

Dalo by se říct, že vaše postava je ryze pozitivní, možná až naivní?

Vlastně ano. Jedna z hlavních motivací je vnitřní rozpor. Představa těch citlivých duší o revoluci bývala mnohdy úplně jiná, než jaká byla realita. Všichni jako můj Básník věřili té idealistické myšlence, která byla sama o sobě nádherná. Realizace revoluce jejich optikou pak ale není úplně možná. Dochází tam k velkému rozporu ideálu a toho, co se skutečně dělo.

Lze brát Tenkrát v Rusku také jako určitou metaforu k tomu, jak je vnímáno dnešní Rusko v celosvětovém společenství?

Určitě je to možné, ale asi nechám na každém z diváků, aby si v tom našel to své. Osobně se snažím tolik ty věci v poslední době nečíst nebo nesledovat, protože mi to nedělá úplně dobře, ale jsem si samozřejmě vědom toho, co se v zahraničí děje. Ty souvislosti tam vidím, i když nesleduju každou novinku.

Narodil jste se ve Vrchlabí, ale dětství jste prožil ve Frenštátě pod Radhoštěm, to je úplně jiný kraj. Ve Vrchlabí byla vyhlášená porodnice?

Ano, ano, přesně to je ten důvod. I když ono to bylo ještě o krapítek komplikovanější, protože v té době moji rodiče bydleli v Ostravě. Můj otec odtamtud pochází. Mamka je z Frenštátu. Takže z Ostravy jeli do Vrchlabí. Potom jsem první rok svého života prožil tady v Ostravě. Teprve pak jsme se přestěhovali do Frenštátu za rodinou od mamky.

Počkejte, já jsem si s tou porodnicí dělal legraci. Ono to tak skutečně bylo?

(smích) Opravdu. Fakt jo. Byla vyhlášená, proto tam moje mamka tenkrát jela.

Dobře, jdeme dál. Věnoval jste se i sportu jako tenis či karate. Proč vyhrálo divadlo?

Zkusil jsem toho v životě opravdu hodně. Kromě tenisu a karate taky fotbal, ale u ničeho z toho jsem nikdy moc dlouho nevydržel. Vlastně mám pocit, že mi to nešlo natolik, abych se vyšplhal na nějakou vyšší úroveň, než byla taková ta dětská. V dramatu jsem tehdy jako dítě našel nejlepší přátele. Byl tam nejpříjemnější kolektiv a strašně mě bavilo, jak jsme jezdili po soutěžích a divadelních amatérských přehlídkách. Rád jsem tvořil a zkoušel být někým jiným. Přelévalo se to u mě i do osobního života. Rád jsem si na něco hrával a vytvářel jsem si vlastní příběhy, jak to děčka dělávají.

Přičichnul jste ale taky k historickému šermu a fire show. Jak jste se k tomu dostal a je to stále aktuální?

Přivedl mě k tomu kamarád, který mi ukázal krásy historického šermu. Skrzej něj a dětské tábory, které jsme organizovali, jsem se dostal k fire show jako slepý k houslím. Tomu kamarádovi nemohl jednoho dne přijet kolega na vystoupení, a tak se mě zeptal, ty Míšo, a nechceš si dneska zkusit zaohňovat se mnou? Nějaké otočky s tyčí a žonglování jsem zvládal, ale třeba plivání ohně a další složitější věci jsem neuměl. Během zhruba tří hodin mě naučil plivat oheň. Tak jsme to prubli a nějak se to podařilo. Neshořel jsem. Možná proto mi nabídl, jestli se k němu nechci přidat a jezdit na akce s ním. Od té doby jsme asi dva nebo tři roky aktivně jezdili po různých oslavách, svatbách, narozeninách a tak různě. Tohle mi ale skončilo s nástupem na ostravskou konzervatoř, kdy už na to nebylo tolik času.

To není pro každého, z minuty na minutu kývnout na fire show. Chodíte do věcí po hlavě?

To vlastně ani ne, protože dost nad věcmi přemýšlím. Když ale nějaká nabídka přišla, tak se mi snad ještě nestalo, že bych ji odmítl. A když už jsem opravdu někdy nalomený, tak u mě vždycky byl někdo, kdo mi řekl, hele, pochlap se, něco podobného už nikdy nemusí přijít, nebo to budeš mít potom složitější. Udělej to dneska a budeš mít klid.

Když jsme u toho nalomení, tak kdy se lámal chleba, že u vás herectví začalo být seriózní volbou pro pracovní budoucnost?

To přišlo s prvním pokusem se dostat na ostravskou konzervatoř, který nebyl úspěšný. Když jsem se hlásil poprvé, skončil jsem první nebo druhý pod čarou a zpětně jsem se potom dozvěděl, že mě nevzali jenom kvůli zpěvu. Nikde jsem nezpíval a jsem si vědom, že to bylo opravdu hrůzostrašné, co jsem tam předvedl. Pak se ve mně něco zlomilo a řekl jsem si, ale já tohle opravdu chci. Začal jsem chodit na víc hodin zpěvu a vzal jsem přípravu důkladněji. Dal jsem do toho vše. Na druhý pokus to vyšlo. Zpětně jsem tomu rád, protože jsem si aspoň zkusil rok na normálním gymnáziu, na který jsem teda nikdy nechtěl jít. Nejsem úplně biflovačský typ, protože strašně bojuju s tím, že mě nebaví se biflovat všechno možné jen tak po povrchu. Na gymnáziu se přitom věci právě jen nakously a nic se neprobíralo do hloubky. O to víc jsem pak byl vděčnější, že na konzervatoři můžu být.

Tereza AgelováJakub MaksymovOlga Černá - Jedenáct babiček	17:00
Divadlo Ioutek Ostrava 20.03.2025	
Michael Kunze, Sylvester Levay - Elisabeth	18:30
Divadlo Jiřího Myrona 20.03.2025	
Nino Rota - Florentský slavný klobouk	18:30
Divadlo Antonína Dvořáka 20.03.2025	
Divadelní společnost Háta, Praha - Až naprší a uschne?	19:00
Akord Ostrava-Záběh 20.03.2025	
Kamila Hladká - Hornické vdovy	19:00
Divadlo 12 20.03.2025	
Adéla Elbel - stand-up speciál Trojediná	19:30
Bumbum Comedy 20.03.2025	

OSTATNÍ	
Dnes	Čtvrtek Úterý Středa Sobota
Fotopřednáška - Sídliště Nové Věškovice	18:00
Komorní klub 20.03.2025	

Kalendář akcí poskytuje: **OSTRAVAINFO!!!**
Vstupenky na vybrané akce k zakoupení na pobočkách OIS.

Právě během konzervatoře jste hostoval na velkém jevišti Národního divadla moravskoslezského, do toho přišla i komorní scéna Studia G. Bylo to těžké pro kluka bez zkušeností?

V něčem to vlastně těžší bylo, ale že bych si to nějak znatelně musel připomínat, že třeba zase hrajeme pohádku v Gěčku, takže se musím nastavit na tenhle prostor jinak než třeba na Divadlo Jiřího Myrona, to asi ne. Rozhodně jsem ale vnímal jiné typy a jiné formy stresu, ať už to bylo Slezské divadlo v Opavě, Divadlo Jiřího Myrona, Gěčko nebo Aréna. Když jsem šel na velké jeviště, tak byl jeden z největších strachů, abych to umluvil, aby mi neselhal hlas, aby mě bylo všude slyšet, abych dokázal uhrát celý prostor. Když jsem se přesunul zpátky do Gěčka a hráli jsme pohádku, řešil jsem opačný problém, abych moc nekřičel, když bylo potřeba zařvat, tak, aby to nebylo už moc na ten malý prostor, nebo abych nezavazal kolegově.

A teď jste v angažmá v Komorné scéně Aréna. Jak vám to zní?

No, je to úplně neuvěřitelné tím, že je to i moje první angažmá a jsem tam vlastně pár měsíců. Strašně si to užívám. Jsem neuvěřitelně šťastný, že tam můžu být, protože Aréna byla mým divadlem číslo jedna od prvéku. Když jsme jako třída přišli na konzervatoř, začali jsme chodit do ostravských divadel a každému se to vytříbilo trošičku jinak, Aréna je moje srdcovka. Jsem teď šťastný jako blecha a opravdu tomu občas ještě nemůžu uvěřit, že tam jsem s ostatními v šatně, a že můžu hrát s lidmi, kteří jsou mými vzory. Je to pohádka.

Teď krutá otázka, ale kdo je tedy vaším hereckým vzorem?

Doufám, že nikoho z kolegů neurazím, ale kdybych měl vybrat jednoho, tak je to Josef Kaluža. Vždycky když ho vidím hrát, z něj vyzařuje takové magické něco, co se nedá naučit. To nenajdete v žádné příručce a žádný kantor vás to nenaučí. Pak taky znělostí hlasu a obrovskou škálou možností, které je ze sebe schopný na jevišti vybalit.

Pojďte tedy na inscenaci Tenkrát v Rusku. V Aréně tak nějak odnapaměti platí, že spojení Tomáše Vůjtky a Ivana Krejčího nemůže dopadnout špatně. Jak jste se na tu spolupráci těšil?

Velmi, protože Ivan Krejčí je zatím jediným režisérem v Aréně, se kterým jsem mohl spolupracovat. Naše první spolupráce byla v Národním divadle moravskoslezském na představení Richard III., kde si mě vytáhl z konzervatoře, aby si mě otestoval. Byla to taková vzájemná otlukávačka. Pracuje se mi s ním velmi dobře, protože za mě naprosto bravurně dokáže herce vést v celém procesu. A co se týče hry Tomáše Vůjtky, taky jsem se těšil už dlouho. Byla to pro mě zprvu taková tajemná záležitost, protože někdo v divadle říkal, jo, to bude to Rusko. Potom někdo přišel a řekl zase jiný název, takže já jsem celkem dlouho ani nevěděl, jak se to jmenuje. Všichni mi ale říkali, že je to super text. Navnadilo mě to na první čtenou. Měl jsem nakonec možnost si to přečíst o týden dřív. Celý ten proces nyní je intenzivní. Je to pro mě zase úplně nová forma zkoušení, protože jsem si po druhé čtené natrhnul vazy v koleni při představení na konzervatoři. Takže celé zkoušení chodím o berličích nebo sedím na židli.

Už v sobotu je premiéra, nemáte z ní obavy při vašem zdravotním stavu?

Jasně, že se toho bojím, ale už mám několik dní sundanou ortézu a začínám nohu rozcházet bez nějaké větší fixace. Víím, že to zvládnou uchodit, ale žádnou velkou pohybovou divočinu od sebe v tuto chvíli chtít nemůžu. Obavy samozřejmě mám, ale trochu mě uklidňuje to, že tentokrát nemám tak pohybově náročnou roli.

Půjde o světovou premiéru hry z pera Tomáše Vůjtky. Je to pro vás v tomto ohledu speciální?

Určitě ano, ale v zápalu boje nad tím člověk nepřemýšlí. Vlastně jsem to dosud nevnímal jako světovou premiéru, ale rozhodně jsem to bral celou

dobu tak, že to přece tomu Tomášovi nechci pokazit. Rád bych, abychom tam ukázali vše, co tam má být.

Co tam tedy má být? Je to světová premiéra, divák neví, co očekávat. O čem vypráví inscenace Tenkrát v Rusku?

Krom toho, že vypráví o carské revoluci z počátku minulého století, si myslím, že inscenace předává hodnoty. Varuje nás před určitými věcmi, které jsou aktuální dodnes, protože lidské vlastnosti se podle mě nějak zásadně nemění. Povaha lidí zůstává podobná. Osobně si myslím, že záleží jenom na nás, čemu dovolíme, aby nás ovlivnilo.

Jde o inscenaci, která se alespoň částečně opírá o historické události. Říkal jste, že jste chvíli chodil na gymnázium, bavil vás dějepis?

Jo, ten jsem miloval. Možná to má i spojitost s tím historickým šermem, ale vždycky jsem se rád v dějinách vracel zpátky. Cokoliv zasazeno do historie mě baví, protože si o tom vždycky můžu zase spoustu věcí zjistit. Nikdy jsem teda neměl hlavu na data, ale vždycky se mi uchytily z různých období nebo z různých světových událostí.

Chtěl tvůrčí tým po vás, hercích, abyste si o tom období něco nastudovali?

Konkrétně to žádáno nebylo, nebo si to aspoň nepamatuju, že by to pan Krejčí nebo pan Vůjtek po nás žádali. Někdo nám ale po první čtené do společné skupiny poslal odkaz na dokumentární seriál, který se jmenuje Poslední z carů. Je to produkce Netflix, takže za mě to nebyl úplně nejideálnější dokumentární seriál, ale předal vlastně to, co měl, a pomohl podle mě všem, co se na to podívali. Bylo pak snazší pochopit historické souvislosti, které se už do samotného textu nevešly.

Vaše postava Básník je ale fiktivní, že ano?

Je to tak, i když je tam určitá inspirace básníkem Alexandrem Blokem, ale rozhodně to není čistě on.

Dalo by se říct, že vaše postava je ryze pozitivní, možná až naivní?

Vlastně ano. Jedna z hlavních motivací je vnitřní rozpor. Představa těch citlivých duší o revoluci bývala mnohdy úplně jiná, než jaká byla realita. Všichni jako můj Básník věřili té idealistické myšlence, která byla sama o sobě nádherná. Realizace revoluce jejich optikou pak ale není úplně možná. Dochází tam k velkému rozporu ideálu a toho, co se skutečně dělo.

Lze brát Tenkrát v Rusku také jako určitou metaforu k tomu, jak je vnímáno dnešní Rusko v celosvětovém společenství?

Určitě je to možné, ale asi nechám na každém z diváků, aby si v tom našel to své. Osobně se snažím tolik ty věci v poslední době nečíst nebo nesledovat, protože mi to nedělá úplně dobře, ale jsem si samozřejmě vědom toho, co se v zahraničí děje. Ty souvislosti tam vidím, i když nesleduju každou novinku.

Jakub Plaskura | [Další články](#)

Přečtěte si více z rubriky "Divadlo", nebo přejděte na [úvodní stranu](#).

Webarchivováno
Národní knihovnou
ČR

Vychází za finanční podpory:

OSTRAVA!!!

O projektu [Ostravan.cz](#) | [Kontakty](#)

